Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

12. marts 2025 *

»EF-design – ugyldighedssag – registreret EF-design, der gengiver en LED-glødepære – manglende hensyntagen til offentliggørelsen af det tidligere design – artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 6/2002 – betingelser – bevisbyrde«

I sag T-66/24,

Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG, Anzing (Tyskland), ved advokaterne T. Dolde, C. Zimmer og M. Hawkins,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) ved D. Gája, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten:

Liquidleds Lighting Corp., Taipei (Taiwan), ved advokat S. Beckmann,

har

RETTEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Marcoulli (refererende dommer), og dommerne W. Valasidis og L. Spangsberg Grønfeldt,

justitssekretær: fuldmægtig P. Núñez Ruiz,

på grundlag af den skriftlige forhandling

efter retsmødet den 21. november 2024,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

1 Med sit søgsmål støttet på artikel 263 TEUF har sagsøgeren, Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG, nedlagt påstand om annullation af afgørelse truffet den 27. november 2023 af Tredje Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 2336/2022-3) (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Tvistens baggrund

2 Den 25. marts 2021 indgav sagsøgeren en ugyldighedsbegæring til EUIPO vedrørende det registrerede EF-design, der blev ansøgt registreret den 12. januar 2017 af intervenienten, Liquidleds Lighting Corp., og som er gengivet på følgende billede:

3 Det produkt, som det i præmis 2 ovenfor omhandlede design, der begæres erklæret ugyldigt, skal anvendes på, henhører under klasse 26.04 i Locarnoarrangementet af 8. oktober 1968 vedrørende oprettelse af en international klassifikation af industrielle design, med senere ændringer, og svarer til følgende beskrivelse: »LED-glødepærer«.

4 Den grund, der blev påberåbt til støtte for ugyldighedsbegæringen, var den, der er omhandlet i artikel 25, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design (EFT 2002, L 3, s. 1), sammenholdt med samme forordnings artikel 4, stk. 1, og artikel 5 og 6.

5 Ugyldighedsbegæringen var støttet på det tidligere design D1 og det tidligere design D2.

6 Den 23. september 2022 forkastede annullationsafdelingen ugyldighedsbegæringen.

7 Den 28. november 2022 indgav sagsøgeren en klage til EUIPO over annullationsafdelingens afgørelse.

8 Ved den anfægtede afgørelse afslog appelkammeret klagen. Appelkammeret fandt dels, at offentliggørelsen af det tidligere design D1 var omfattet af anvendelsesområdet for undtagelsen i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, dels at sagsøgeren ikke havde godtgjort, at det tidligere design D2 var blevet offentliggjort.

Parternes påstande

9 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– EUIPO og intervenienten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

10 EUIPO har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne, såfremt der afholdes et retsmøde.

11 Intervenienten har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

12 Sagsøgeren har fremsat et enkelt anbringende om tilsidesættelse af artikel 6, stk. 1, litra b), sammenholdt med artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002. Dette anbringende består i det væsentlige af tre led, hvoraf det første vedrører en urigtig fordeling af bevisbyrden, det andet en fejlagtig undersøgelse af beviserne og det tredje en fejlagtig anvendelse af den pågældende forordnings artikel 7, stk. 2.

13 Det skal indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren, som det fremgår af rækkevidden af det eneste anbringende og af indholdet af søgsmålet i sin helhed, og som selskabet har bekræftet i retsmødet, alene har anfægtet den anfægtede afgørelse for så vidt angår appelkammerets vurderinger vedrørende det tidligere design D1, hvis offentliggørelse ikke er blevet taget i betragtning i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, sammenholdt med samme forordnings artikel 6. Sagsøgeren har derimod ikke anfægtet appelkammerets vurderinger vedrørende den manglende offentliggørelse af det tidligere design D2. Genstanden for den foreliggende sag er følgelig begrænset til annullation af den anfægtede afgørelse, for så vidt som den afslog sagsøgerens klage vedrørende selskabets ugyldighedsbegæring, der var støttet på det tidligere design D1.

Indledende bemærkninger vedrørende de relevante retsforskrifter

14 I henhold til artikel 25, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002 kan et EF-design erklæres ugyldigt, hvis det ikke opfylder betingelserne i nævnte forordnings artikel 4-9, herunder navnlig kravene til nyhed og individuel karakter, der er fastsat i denne forordnings artikel 5, henholdsvis artikel 6.

15 Det følger af artikel 5, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002, at et registreret EF-design anses for nyt, hvis intet identisk design er blevet offentliggjort inden den dato, hvor ansøgningen om registrering af det design, for hvilket der påberåbes beskyttelse, er indgivet, eller, hvis der begæres prioritet, inden prioritetsdagen.

16 I henhold til artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002 anses et registreret EF-design for at have individuel karakter, hvis det helhedsindtryk, det giver den informerede bruger, adskiller sig fra en sådan brugers helhedsindtryk af alle andre design, som er blevet offentliggjort inden den dato, hvor ansøgningen om registrering er indgivet, eller, hvis der begæres prioritet, inden prioritetsdagen.

17 Artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 bestemmer, at et design anses for at være blevet offentliggjort, hvis det er blevet bekendtgjort i forbindelse med registreringen eller på anden måde, eller det er udstillet, benyttet kommercielt eller på anden måde blevet kendt inden den dato, hvor ansøgningen om registrering er indgivet, eller, hvis der begæres prioritet, inden prioritetsdagen, undtagen i tilfælde, hvor fagkredsene inden for den pågældende sektor i Den Europæiske Union ikke med rimelighed kan have fået kendskab til de pågældende arrangementer som led i deres normale forretningsførelse. Designet anses dog ikke for at være blevet offentliggjort, blot fordi tredjemand har fået kendskab til det under et eksplicit eller implicit krav om fortrolighed.

18 Det præciseres imidlertid i 20. betragtning til forordning nr. 6/2002, at det også er nødvendigt at give designeren eller den, til hvem dennes ret er overgået, mulighed for at afprøve de produkter, hvori designet inkorporeres, på markedet, før vedkommende tager stilling til, hvorvidt beskyttelse via et registreret EU-design er ønskelig. Der er derfor behov for en bestemmelse om, at offentliggørelse af designet foretaget af designeren selv eller af den, til hvem dennes ret er overgået, ikke må skade det pågældende designs nyhed eller individuelle karakter.

19 Artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002 bestemmer følgende:

»Ved anvendelsen af artikel 5 og 6 tages der ikke hensyn til offentliggørelsen, hvis et design, for hvilket der påberåbes beskyttelse i henhold til et registreret EF-design, er offentliggjort:

a) af designeren eller af den, til hvem dennes ret er overgået, eller af tredjemand på grundlag af oplysninger, der er meddelt, eller foranstaltninger, der er truffet af designeren eller af den, til hvem designerens ret er overgået

b) i løbet af de 12 måneder, der går forud for datoen for indgivelsen af ansøgningen eller, hvis der begæres prioritet, forud for prioritetsdagen.«

20 Det er i lyset af denne gennemgang af den relevante retlige ramme, at de tre led i det eneste anbringende, som sagsøgeren har fremsat, skal undersøges, idet der indledes med det tredje led.

Det eneste anbringendes tredje led om en fejlagtig anvendelse af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002

21 Sagsøgeren har gjort gældende, at appelkammeret anlagde en urigtig fortolkning af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, idet det fandt, at det ikke var nødvendigt, at det anfægtede design var identisk med det offentliggjorte design. Selv om appelkammeret korrekt har anført, at den omhandlede bestemmelse ligeledes fandt anvendelse på undersøgelsen af den individuelle karakter, kan denne bestemmelse imidlertid ikke udvides til at omfatte tilfælde, hvor det design, der oprindeligt blev offentliggjort, adskiller sig fra det design, der senere er blevet registreret. Ifølge sagsøgeren kræver den nævnte bestemmelse, at det design, der oprindeligt blev offentliggjort, er identisk med det senere registrerede design, idet den deri fastsatte undtagelse i

modsat fald ikke kan finde anvendelse. Eftersom det oprindeligt offentliggjorte design i det foreliggende tilfælde adskiller sig fra det anfægtede design, men giver det samme helhedsindtryk som dette, kan den nævnte bestemmelse ikke finde anvendelse.

22 EUIPO og intervenienten har tilbagevist sagsøgerens argumenter.

23 Det skal først bemærkes, således som det fremgår af præmis 19 ovenfor, at det i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002 indledningsvis anføres, at »[v]ed anvendelsen af [nævnte forordnings] artikel 5 og 6 tages der ikke hensyn til offentliggørelsen«, hvis betingelserne i denne bestemmelse er opfyldt. Dernæst præciserer bestemmelsen, at en situation, hvor »[…] et design, for hvilket der påberåbes beskyttelse i henhold til et registreret EF-design, er offentliggjort«, er omfattet deraf. Endelig har EUIPO anført, at denne offentliggørelse skal foretages »af designeren eller af den, til hvem dennes ret er overgået« [artikel 7, stk. 2, litra a), i forordning nr. 6/2002] og »i løbet af de 12 måneder, der går forud for datoen for indgivelsen af ansøgningen« [samme forordnings artikel 7, stk. 2, litra b)] (herefter »henstandsperioden«).

24 Det fremgår således af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, at den undtagelse, som den fastsætter med hensyn til offentliggørelse, finder anvendelse både i forbindelse med den i nævnte forordnings artikel 5 fastsatte beskyttelsesbetingelse om, at et design er undergivet »nyhedskravet«, og i forbindelse med den i denne forordnings artikel 6 fastsatte beskyttelsesbetingelse vedrørende et designs »individuelle karakter«.

25 Hvad angår de nævnte betingelser for beskyttelse bemærkes for det første, at et designs nyhed i henhold til artikel 5 og 6 i forordning nr. 6/2002 indebærer, at intet identisk design er blevet offentliggjort, og for det andet, at et designs individuelle karakter indebærer, at det helhedsindtryk, det giver den informerede bruger, adskiller sig fra det helhedsindtryk, som ethvert design, der er offentliggjort, giver.

26 Selv om fraværet af nyhed som omhandlet i artikel 5 i forordning nr. 6/2002 betyder, at et identisk design er blevet offentliggjort, betyder den manglende individuelle karakter som omhandlet i samme forordnings artikel 6 således, at et design, der giver den informerede bruger det samme helhedsindtryk, er blevet offentliggjort.

27 Det følger således af artikel 5 og 6 i forordning nr. 6/2002, sammenholdt med samme forordnings artikel 7, stk. 2, at hvis betingelserne i denne sidstnævnte bestemmelse er opfyldt, tages der ikke hensyn til offentliggørelsen af et identisk design (med henblik på anvendelsen af den pågældende forordnings artikel 5) eller af et design, der giver det samme helhedsindtryk (med henblik på anvendelsen af forordningens artikel 6).

28 Det er følgelig uløseligt forbundet med anvendelsen af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, sammenholdt med den samme forordnings artikel 6, at den offentliggørelse, der muligvis ikke skal tages i betragtning i forbindelse med undersøgelsen af den individuelle karakter, vedrører et tidligere design, der giver det samme helhedsindtryk som det anfægtede design. Det er nemlig kun, når den omhandlede undtagelse anvendes i forbindelse med den nævnte forordnings artikel 5 i forbindelse med undersøgelsen af nyhedskravet, at den offentliggørelse, der muligvis ikke skal tages i betragtning, vedrører et tidligere design, der er identisk med det anfægtede design.

29 Den manglende individuelle karakter kan i øvrigt ligeledes konkret følge af offentliggørelsen af et tidligere identisk design, eftersom et sådant design ikke kan give et andet helhedsindtryk. Opfyldelsen af betingelsen om individuel karakter kræver nemlig en større differentiering af det

anfægtede design i forhold til ethvert tidligere design end opfyldelsen af nyhedskravet, således at et design, der ikke er nyt, så meget desto mere ikke kan have individuel karakter (jf. dom af 27.4.2022, Group Nivelles mod EUIPO – Easy Sanitary Solutions (Bruserafløbsrende), T-327/20, EU:T:2022:263, præmis 170 og den deri nævnte retspraksis). Selv om den omstændighed, at der ikke foreligger nyhed, er afgørende for, at et design ikke har individuel karakter (dom af 27.4.2022, Bruserafløbsrende, T-327/20, EU:T:2022:263, præmis 171), forholder det sig ikke desto mindre således, at betingelsen om individuel karakter ikke som sådan kræver, at der ikke er blevet offentliggjort et tidligere identisk design, men et tidligere design, der giver det samme helhedsindtryk.

30 Artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, sammenholdt med samme forordnings artikel 6, vedrører følgelig den manglende hensyntagen til offentliggørelsen af et tidligere design, der giver det samme helhedsindtryk som det anfægtede design.

31 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, kan den omhandlede bestemmelse, når den henviser til den situation, hvor »et design, for hvilket der påberåbes beskyttelse i henhold til et registreret EF-design, er offentliggjort«, i øvrigt ikke fortolkes således, at den betyder, at det offentliggjorte design (hvis offentliggørelse muligvis ikke skal tages i betragtning, hvis de to betingelser i den nævnte bestemmelse er opfyldt) skal være »identisk« med det anfægtede design eller skal være »det samme« design som det anfægtede design, idet der ses bort fra dens bredere ordlyd, sammenhæng og formål.

32 Det bemærkes, at der ved fortolkningen af et EU-retligt begreb ikke alene skal tages hensyn til ordlyden af den bestemmelse, hvori begrebet er nævnt, men ligeledes til den sammenhæng, hvori det indgår, og de formål, der forfølges med den lovgivning, den er en del af (dom af 24.11.2011, Circul Globus București, C-283/10, EU:C:2011:772, præmis 32).

33 Det skal således bemærkes, at ordlyden af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002 hverken anvender ordet »identisk« eller henviser til begrebet »identitet«, og at udtrykket »samme design« heller ikke fremgår heraf. Hvis EU-lovgiver havde haft til hensigt at begrænse anvendelsen af den omhandlede undtagelse til offentliggørelsen af et »identisk« design eller af »samme« design, ville den imidlertid udtrykkeligt, som den også i en anden sammenhæng i samme forordnings artikel 41, stk. 1, har gjort, have angivet dette ved at henvise til det »samme design«.

34 Ved mere generelt at henvise til offentliggørelsen af et registreret design synes EU-lovgiver derimod at have begrænset sig til at skabe en ganske vist tæt forbindelse mellem et registreret design og et design, der tidligere er blevet offentliggjort af de personer, som er omhandlet i forordningens artikel 7, stk. 2, litra a), i den henstandsperiode, der er omhandlet i samme forordnings artikel 7, stk. 2, litra b). Ordlyden af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002 gør det imidlertid ikke som sådan muligt at udelukke, at en sådan forbindelse gyldigt kan foreligge såvel i det tilfælde, hvor disse design er identiske, som i det tilfælde, hvor de giver det samme helhedsindtryk, ligeledes henset til den sammenhæng, hvori den omhandlede bestemmelse indgår, og mere generelt til bestemmelsens formål.

35 Hvad for det første angår den sammenhæng, hvori den omhandlede bestemmelse indgår, er det tilstrækkeligt at bemærke, således som det er anført i præmis 24-28 ovenfor, at artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, i øvrigt ligesom forordningens artikel 7, stk. 1, henviser til såvel samme forordnings artikel 5 som artikel 6 og dermed til undersøgelsen af såvel det anfægtede designs nyhed som individuelle karakter. Det samme gælder 20. betragtning til forordning nr. 6/2002, hvis rækkevidde er nævnt i præmis 18 ovenfor. Med henblik på undersøgelsen af det anfægtede

designs individuelle karakter vedrører den offentliggørelse, der muligvis ikke skal tages i betragtning i henhold til den nævnte forordnings artikel 7, stk. 2, imidlertid et design, der giver det samme helhedsindtryk som det anfægtede design.

36 Hvad for det andet angår formålet med den undtagelse, der er fastsat i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, tilsigter den at beskytte de rettigheder, som tilkommer designeren og den, til hvem dennes ret er overgået (dom af 26.4.2023, Activa Grillküche mod EUIPO – Targa (Grillapparat), T-757/21, EU:T:2023:216, præmis 28). Formålet med undtagelsen i artikel 7, stk. 2 i forordning nr. 6/2022 er at give designeren eller den, til hvem dennes ret er overgået, mulighed for at præsentere et design på markedet i en periode på 12 måneder, før han skal iagttage formaliteterne med hensyn til ansøgningen. I denne periode kan designeren eller den, til hvem dennes ret er overgået, sikre sig det pågældende designs forretningsmæssige succes, inden han påtager sig udgifterne til registreringen, uden at frygte, at den offentliggørelse, der finder sted ved denne lejlighed, kan gøres gældende med succes i forbindelse med en ugyldighedssag, der er anlagt efter den eventuelle registrering af det pågældende design (dom af 14.6.2011, Sphere Time mod KHIM – Punch (Ur fastgjort til en nøglesnor), T-68/10, EU:T:2011:269, præmis 24 og 25).

37 Det skal i øvrigt bemærkes, at ordningen for beskyttelse af EF-design i overensstemmelse med syvende betragtning til forordning nr. 6/2002 har til formål at fremme innovation og udvikling af nye produkter samt investering i produktionen heraf.

38 Forfølgelsen af de formål, der er nævnt i præmis 18, 36 og 37 ovenfor, ville imidlertid blive bragt i fare, hvis designeren eller den, til hvem dennes ret er overgået, som ønsker at drage fordel af henstandsperioden, efter at have afprøvet et design på markedet under alle omstændigheder var forpligtet til at ansøge om registrering af designet, således som det oprindeligt blev afprøvet på markedet, uden at kunne tage hensyn til de konkrete resultater af denne afprøvning for at foretage de nødvendige tilpasninger af designet med henblik på at sikre dets kommercielle succes, og uden således at kunne ansøge om registrering af et design, der, uden at være identisk, ville give det samme helhedsindtryk som det design, der oprindeligt blev afprøvet på markedet.

39 Den fortolkning, som sagsøgeren har argumenteret for, ville nemlig indebære, at designeren eller den, til hvem dennes ret er overgået, ved at registrere et design, der ikke er identisk med det design, som er afprøvet på markedet, i en ugyldighedssag ville risikere at blive foreholdt sin egen offentliggørelse af dette tidligere design i henstandsperioden.

40 En sådan fortolkning ville således være i strid med formålet med artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002 og mere generelt med ordningen for beskyttelse af EF-design, som tilsigter at gøre det muligt for designeren at afprøve et design på markedet og at fremme innovation og udvikling af produkter.

41 Det følger af det ovenstående, at anvendelsen af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, sammenholdt med samme forordnings artikel 6, i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, ikke kræver, at det tidligere design, hvis offentliggørelse muligvis ikke skal tages i betragtning, er identisk med det anfægtede design.

42 Det eneste anbringendes tredje led må derfor forkastes.

Det eneste anbringendes første led om en urigtig fordeling af bevisbyrden

43 Sagsøgeren har gjort gældende, at det påhviler den part, der påberåber sig undtagelsen i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, at bevise, at denne undtagelse finder anvendelse, og at betingelserne herfor er opfyldt. I det foreliggende tilfælde flyttede appelkammeret imidlertid hele bevisbyrden til sagsøgeren. Eftersom intervenienten ikke havde løftet sin bevisbyrde, var sagsøgeren ikke forpligtet til at tilbagevise anvendelsen af den pågældende bestemmelse.

44 EUIPO og intervenienten har tilbagevist sagsøgerens argumenter.

45 Indledningsvis bemærkes, at såfremt indgiveren af ugyldighedsbegæringen har påberåbt sig ugyldighedsgrunden i artikel 25, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002, påhviler det følgelig denne at fremlægge beviser til godtgørelse af, at det omtvistede design ikke opfylder betingelserne i forordningens artikel 4-9 (dom af 21.9.2017, Easy Sanitary Solutions og EUIPO mod Group Nivelles, C-361/15 P og C-405/15 P, EU:C:2017:720, præmis 60).

46 Navnlig skal de påberåbte beviser i tilstrækkelig grad kunne godtgøre, at det tidligere design faktisk er blevet offentliggjort inden datoen for indgivelsen af ansøgningen om registrering af det anfægtede design (dom af 21.6.2018, Haverkamp IP mod EUIPO – Sissel (Stenstrand som overflademønster), T-228/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:369, præmis 27).

47 For at artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002 kan finde anvendelse inden for rammerne af en ugyldighedssag, skal indehaveren af det design, der begæres ugyldigt, derimod godtgøre, at han enten er designeren af det design, der er påberåbt til støtte for den nævnte begæring, eller den, til hvem designerens ret er overgået (dom af 14.6.2011, Ur fastgjort til en nøglesnor, T-68/10, EU:T:2011:269, præmis 26), at designet er blevet offentliggjort af indehaveren selv eller af en tredjemand på grundlag af oplysninger, der er indgivet, eller handlinger, som denne har foretaget, og at denne offentliggørelse har fundet sted i henstandsperioden.

48 I den anfægtede afgørelses punkt 32 og 33 anførte appelkammeret indledningsvis, at de beviser, som sagsøgeren havde fremlagt til støtte for sin ugyldighedsbegæring, godtgjorde offentliggørelsen af det tidligere design D1, en offentliggørelse, som intervenienten i øvrigt ikke havde bestridt.

49 Dernæst præciserede appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 34, at intervenienten imidlertid havde gjort gældende, at undtagelsen i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002 skulle finde anvendelse. I denne henseende anførte appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 36, at det tilkom den part, der påberåbte sig anvendelsen af den nævnte undtagelse, at fremlægge de relevante beviser. I den anfægtede afgørelses punkt 37 tilføjede appelkammeret, at hvis indgiveren af ugyldighedsbegæringen ønskede at tilbagevise anvendelsen af denne bestemmelse, skulle denne fremlægge beviser til støtte herfor.

50 På grundlag af disse forudsætninger undersøgte appelkammeret endelig i den anfægtede afgørelses punkt 38-42 og 44-49 såvel de beviser, som intervenienten havde fremlagt til støtte for anvendelsen af undtagelsen i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, som de bemærkninger, som sagsøgeren havde fremsat med henblik på at tilbagevise anvendelsen af denne undtagelse. Appelkammeret konkluderede således i den anfægtede afgørelses punkt 43 og 50 dels, at den af intervenienten påberåbte undtagelse fandt anvendelse i det foreliggende tilfælde, dels at sagsøgeren ikke havde fremlagt nogen oplysninger, der kunne rejse tvivl om denne konklusion.

51 Det skal for det første bemærkes, at det i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 45-47 ovenfor, først påhvilede sagsøgeren at godtgøre, at det anfægtede design ikke opfyldte betingelserne for beskyttelse, og navnlig indledningsvis, at det tidligere design var blevet offentliggjort. I forbindelse med offentliggørelsen af det tidligere design tilkom det følgelig i givet fald intervenienten at påberåbe sig undtagelsen i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002 og at godtgøre, at betingelserne for anvendelse heraf var opfyldt.

52 Som det fremgår af præmis 48-50 ovenfor, var det i overensstemmelse med disse principper, at appelkammeret efter at have konstateret, at det tidligere design D1 var blevet offentliggjort, hvilket ikke var blevet bestridt af intervenienten, undersøgte anvendeligheden af den undtagelse i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, som intervenienten havde påberåbt sig, i lyset af de beviser, som intervenienten havde fremlagt.

53 For det andet undersøgte appelkammeret, således som det fremgår af den anfægtede afgørelse og af præmis 49 og 50 ovenfor, ligeledes sagsøgerens bemærkninger med henblik på at tilbagevise anvendelsen af den nævnte undtagelse.

54 Ved undersøgelsen af de bemærkninger, som sagsøgeren fremsatte i denne forbindelse, og de eventuelle beviser, som sagsøgeren havde fremlagt til støtte for sine bemærkninger, flyttede appelkammeret imidlertid ikke bevisbyrden til sagsøgeren, men anvendte det almindelige princip om beskyttelse af retten til forsvar og nærmere bestemt artikel 62 i forordning nr. 6/2002, som udgør en specifik anvendelse af dette princip. Denne bestemmelses andet punktum fastsætter nemlig, at EUIPO's afgørelser kun må støttes på grunde og beviser, som de berørte parter har haft lejlighed til at fremsætte bemærkninger om (jf. analogt dom af 21.4.2021, Hasbro mod EUIPO – Kreativni Dogadaji (MONOPOLY), T-663/19, EU:T:2021:211, præmis 119). Det må i øvrigt konstateres, at sagsøgeren for Retten hverken har påberåbt sig en tilsidesættelse af det nævnte princip eller af den nævnte bestemmelse.

55 I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, er selskabets mulighed for at fremsætte bemærkninger i øvrigt ikke betinget af, at de forklaringer og beviser, som intervenienten har fremlagt for at begrunde anvendelsen af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, opfylder en særlig grad af troværdighed og sammenhæng. Det er tværtimod med sine bemærkninger, at sagsøgeren har mulighed for at gøre EUIPO's instanser opmærksomme på grundene til, at intervenientens nævnte forklaringer og beviser ifølge sagsøgeren hverken er troværdige eller sammenhængende. Den angivelige omstændighed, at intervenientens forklaringer og beviser ifølge sagsøgeren var lidet troværdige og usammenhængende, forhindrede følgelig ikke selskabet i effektivt at fremsætte sine bemærkninger og gav heller ikke anledning til en omvendt bevisbyrde til skade for dette.

56 Appelkammeret syntes ganske vist i den anfægtede afgørelses punkt 37 at antyde, at den part, der ønskede at tilbagevise anvendelsen af undtagelsen i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, skulle fremlægge beviser til støtte herfor. Denne angivelse, selv om den beklageligvis er uklar, kan imidlertid ikke forstås således, at den kræver, at en sådan part, som sagsøgeren i den foreliggende sag, nødvendigvis skal fremlægge beviser til støtte for sine bemærkninger, idet denne i givet fald kan begrænse sig til at fremsætte bemærkninger til de forklaringer og beviser, som den part, der påberåber sig anvendelsen af den nævnte undtagelse, har fremlagt.

57 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at appelkammeret i det foreliggende tilfælde undersøgte såvel de forklaringer og beviser, som intervenienten havde fremlagt for at begrunde anvendelsen af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, som de bemærkninger, som sagsøgeren havde fremsat med henblik på at tilbagevise anvendelsen heraf.

58 Det følger af det ovenstående, at appelkammeret i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, ikke begik en retlig fejl ved fordelingen af bevisbyrden og heller ikke med urette flyttede denne bevisbyrde til sagsøgeren.

59 Det eneste anbringendes første led skal følgelig forkastes.

Det eneste anbringendes andet led om en fejlagtig undersøgelse af beviserne

60 Sagsøgeren har gjort gældende, at appelkammeret begik en fejl ved at støtte sig på de beviser, som intervenienten har fremlagt, og som er usammenhængende. For det første er det design, der angiveligt blev offentliggjort på messen i marts 2016 (der fremgår af bilag R8 i sagen for EUIPO), og det anfægtede design ikke identiske, eftersom de udviser flere forskelle med hensyn til toppen af glødetråden, antallet af krumninger, højden på glasfatningen og det sted, hvor glødetråden ender. For det andet indeholder vidneerklæringen (der er gengivet i bilag R10 til sagen for EUIPO) urigtige oplysninger, idet billedet af pæren i bilag 1 hertil ikke er identisk med det anfægtede design, da den udviser åbenbare forskelle med hensyn til krumningens sokkel, glødetrådens udformning, det sted, hvor glødetråden ender, og krumningernes samlede højde. For det tredje er det tidligere design D1 og det anfægtede design ikke identiske. Dels har glasfatningen en anden længde, og den øverste del af krumningens placering og udformning er forskellige. Dels kan forskellene i glødetrådens form ikke forklares med, at pærerne er tændt, og at lys fremkalder reflekser på glasset. Endelig burde appelkammeret ifølge sagsøgeren, eftersom det fremgår af beviserne, at der findes fire forskellige pærer med en spiralformet glødetråd (dem, der er gengivet i det anfægtede design, i det tidligere design D1, i bilag R8 og i bilag R10), have konkluderet, at beviserne var usammenhængende og ikke overbevisende.

61 EUIPO og intervenienten har tilbagevist sagsøgerens argumenter.

62 Det skal indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren således i det væsentlige har gjort gældende dels, at det tidligere design D1 og det anfægtede design ikke er identiske, dels at de pærer, der fremgår af bilag R8 og R10, er forskellige fra dem, der er gengivet i det anfægtede design.

63 Det skal for det første bemærkes, at sagsøgerens argument om, at det anfægtede design og det tidligere design D1 ikke er identiske, er i åbenbar modstrid med indholdet af den ugyldighedsbegæring, som sagsøgeren selv har indgivet til EUIPO, i forbindelse med hvilken sagsøgeren havde gjort gældende, at de nævnte design var identiske. Adspurgt herom i retsmødet forklarede sagsøgeren, at disse design efter sagsøgerens opfattelse udelukkende var identiske som omhandlet i artikel 5 i forordning nr. 6/2002. Det er tilstrækkeligt at bemærke, at vurderingen af, om de to design er identiske, ikke kan variere afhængigt af, hvilke bestemmelser i forordningen der tages i betragtning, dvs. dels forordningens artikel 5, dels denne forordnings artikel 7, stk. 2, sammenholdt med den samme forordnings artikel 6.

64 Det skal i øvrigt bemærkes, at sagsøgerens argumentation hviler på en urigtig forudsætning.

65 Som det fremgår af undersøgelsen af det eneste anbringendes tredje led i præmis 23-41 ovenfor, kræver anvendelsen af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, sammenholdt med samme forordnings artikel 6, nemlig ikke, at det tidligere design (hvis offentliggørelse muligvis ikke skal tages i betragtning) er identisk med det anfægtede design. Det fremgår tværtimod af de nævnte bestemmelser, at de ligeledes henviser til offentliggørelsen af et tidligere design, der giver det samme helhedsindtryk som det anfægtede design.

66 For så vidt som sagsøgerens argumenter tilsigter at gøre gældende, at de anfægtede design, selv om de giver det samme helhedsindtryk, udviser forskelle, der ikke gør det muligt at fastslå, at de er identiske, skal de under alle omstændigheder forkastes som irrelevante for så vidt angår anvendelsen af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002.

67 Det fremgår nemlig af retspraksis, at spørgsmålet om offentliggørelsen af et tidligere design ikke blot er et væsentligt spørgsmål, men ligeledes et indledende spørgsmål, hvis løsning er nødvendig for den korrekte anvendelse af artikel 5 og 6 i forordning nr. 6/2002 (dom af 23.10. 2018, Mamas and Papas mod EUIPO, – Wall-Budden (Indlæg til babyseng), T-672/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:707, præmis 30). Det følger af artikel 5 og 6 i forordning nr. 6/2002, at et design kun skal sammenlignes med et andet design med henblik på at konstatere, om det første er nyt samt har individuel karakter, hvis det andet design er blevet offentliggjort (dom af 21.9.2017, Easy Sanitary Solutions og EUIPO mod Group Nivelles, C-361/15 P og C-405/15 P, EU:C:2017:720, præmis 127), og hvis en hensyntagen til denne offentliggørelse ikke er udelukket i henhold til samme forordnings artikel 7, stk. 2.

68 Sagsøgerens argumenter vedrørende sammenligningen af det anfægtede design med det tidligere design D1 kan således på ingen måde rejse tvivl om appelkammerets vurderinger, hvorefter offentliggørelsen af det tidligere design D1 var blevet foretaget af en tredjemand på grundlag af oplysninger afgivet af designeren eller handlinger foretaget af designeren i henstandsperioden i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 6/2002. Sådanne vurderinger fra appelkammeret vedrørende betingelserne for anvendelse af denne bestemmelse vedrører nemlig den sammenhæng, hvori det tidligere design D1 er blevet offentliggjort, og vedrører ikke spørgsmålet om, hvorvidt de anfægtede design er identiske eller giver det samme helhedsindtryk som omhandlet i samme forordnings artikel 5 og 6.

69 For det andet skal sagsøgerens argumenter om, at de beviser, som intervenienten har fremlagt for EUIPO i bilag R8 og R10, er usammenhængende, eftersom de gengiver andre pærer end den, der er gengivet i det anfægtede design, ligeledes forkastes som irrelevante for så vidt angår anvendelsen af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002. Den undersøgelse, som appelkammeret foretog i denne forbindelse, havde nemlig ikke til formål at afgøre, om de beviser, som intervenienten havde fremlagt for EUIPO, gengav design, der var identiske med eller gav det samme helhedsindtryk som det anfægtede design, men snarere, om disse beviser godtgjorde, at det tidligere design var blevet offentliggjort under overholdelse af de betingelser, der er fastsat i den nævnte bestemmelse.

70 I det foreliggende tilfælde konkluderede appelkammeret således på grundlag af undersøgelsen af de beviser, som intervenienten havde fremlagt, i den anfægtede afgørelses punkt 42 og 43, at disse beviser godtgjorde, at offentliggørelsen af det tidligere design D1 var blevet foretaget af en tredje virksomhed på grundlag af oplysninger fremlagt af intervenienten, og at der følgelig ikke skulle tages hensyn til offentliggørelsen af det tidligere design D1, eftersom undtagelsen i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002 fandt anvendelse.

71 I den anfægtede afgørelses punkt 47 anførte appelkammeret ganske vist som svar på et argument fra sagsøgeren, at det fremgik af bilag R8, at »det design, der blev præsenteret på messen i Tyskland, [gav] det samme helhedsindtryk som det anfægtede [design]«. Det må imidlertid konstateres, at appelkammeret på ingen måde var forpligtet til at foretage en sådan vurdering, som i øvrigt ikke havde nogen indvirkning på undersøgelsen af, om betingelserne i artikel 7, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 6/2002 var opfyldt. De beviser, som intervenienten fremlagde for EUIPO med henblik på at begrunde anvendelsen af den nævnte bestemmelse, vedrørte nemlig ikke det anfægtede design, men den sammenhæng, hvori det tidligere design D1 blev offentliggjort.

72 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende på en vag eller ikke-underbygget måde, kan sammenligningen af de pærer, der fremgår af bilag R8 og R10, med det anfægtede design således på ingen måde godtgøre, at de oplysninger, som intervenienten har fremlagt med hensyn til baggrunden for offentliggørelsen af det tidligere design D1, angiveligt er unøjagtige eller fejlagtige.

73 Det følger af det ovenstående, at sagsøgerens argumenter ikke kan rejse tvivl om appelkammerets undersøgelse af beviserne eller mere generelt om appelkammerets vurderinger vedrørende opfyldelsen i det foreliggende tilfælde af betingelserne i artikel 7, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 6/2002.

74 Det eneste anbringendes andet led må derfor forkastes.

75 På baggrund af det ovenstående skal EUIPO frifindes i det hele, da sagsøgerens eneste anbringende er ugrundet.

Sagsomkostninger

76 Ifølge artikel 134, stk. 1, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

77 Da der har fundet et retsmøde sted, og sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges selskabet at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med EUIPO's påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling):

1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.

2) Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG betaler sagsomkostningerne.

Marcoulli Valasidis Spangsberg Grønfeldt

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. marts 2025.

Underskrifter